

Ischia, Italien i maj 2018

Ett trettiotal förväntansfulla resenärer samlades nere vid Västerhamnsplan för att därifrån ta en förbeställd buss till Arlanda.

Lite kallprat i början där en av deltagarna sörjde sin, för en vecka tidigare, stulna cykel. Han hade börjat söka lite begagnade cyklar på nätet men tänkte ta tag i frågan efter resan. Någon säger, men det står ju en cykel där borta i buskarna. Jodå, mycket riktigt. Cykeln kom hastigt och lustigt tillrätta. Fort som attan upp på cykeln och trampade hem. Blev sedan uppfångad vid kyrkan. Så kan ju också en Italienresa börja.

Buss och flyg gick som en dans. Svenska guiden Anna stod på flygplatsen utanför Rom och väntade på oss. Sedan fastnade vi i eftermiddagsköerna i ringleden runt Rom då vi skulle söderut ner till Neapel och därifrån ta oss med båt färja till ön Ischia. Tiden gick och Anna blev alltmer nervös. Sent omsider lossnade det och vi hann med sista färjan halv tio. Vid elva var vi framme vid hotellet och där stod en lättare middagsbuffé och väntade.

Fint och fräscht hotell med härlig pool samt ett termalbad som var nästan 30 grader. Vi åt de flesta middagarna på hotellet. Där var dock inte maten alls i samma klass som den vi fick när vi var ute och åt.

Kyparen på hotellet fick oss att tänka på Fawlty Towers. Han uppträdde som Basil och såg ut som Manuel. Han hade det svårt med oss när vi satte oss på olika platser inom våra reserverade bord.

Vad gjorde vi då för trevligt på resan?

På hotellet fanns det möjlighet till ansiktsbehandlingar och en sådan ingick i resan varför många provade "lyckan". Resultatet då? Ja bara glädjen och leendena tog väl bort några rynkor och några åldrande år.

Vi besökte slottet Aragonese från 1300-talet.

Vi var på ett fantastiskt termalbad med varmt källvatten. Många olika bassänger låg i en dal och längs bergsslutningen, några inne i bergsgrottor. Alla med olika vattentemperaturer upp till 38 grader och med sol- och skuggplatser runt om. Allting låg i anslutning till havet så även där fanns det möjligheter att bada. Restauranger och caféer fanns inom området.

En dag gjorde vi en mycket krävande fotvandring upp i bergen. Halva gruppen ställde upp. Redan första biten på asfalterad bilväg var så brant att vi nästan föll baklänges när vi gick uppför. När vi var uppe efter ca 25 minuter tog vi en kort paus och fick veta att detta var den lätta delen. Sedan bar det brant uppför på smala stigar och ibland på skrå med stup nedåt på ena sidan. Tre stycken var lite ivrigare än de andra och travade före när de andra vek av. Efter diverse telefonsamtal med hemmabasen och viss oro hittade de tre en annan väg fram till den slutliga belöningen som var en restaurang med fantastisk utsikt och fantastisk mat. Man kunde nå restaurangen med trehjulingar från andra hållet än det vi kom från. Hela utflykten var en krävande men fantastisk upplevelse.

En kväll var det grillafton i hotellets trädgård med mycket god mat och levande musik. Aldrig har vi väl sett så många pensionärer dansa disco på en gång.

Vi firade en sjuttiofemåring och ett par firade bröllopsdag under veckan.

Guiden Anna som bor på ön berättade om sitt och familjens tillfälliga boende som berodde på att det var ett jordskalv för ett par år sedan som skar upp en spricka längs en gata uppåt bergsslutningen.

Husen längs gatan ramponerades och några meter vid sidan om var det orört. Anna och hennes familj hade otur med huset men tur med sig själva. De var i trädgården när det hände och klarade sig. Tur för oss att hon berättade historien först när vi var på väg hem i bussen tillbaka till Rom.

Överallt där vi var berättade guiden om Neapels egen Per-Anders Fogelström som heter Elena Ferrante och som har skrivit om att växa upp och leva i södra Italien.

Näst sista dagen åkte vi till Neapel och bodde en natt där innan vi åkte hem. Middagen bestod av äkta napolitansk pizza. Bra men många ställen i Sverige har nog kört förbi Neapel när det gäller pizza.

Man kan ju inte skriva ett resereportage om södra Italien och inte nämna trafiksituationen.

Kaotisk är bara förnamnet. Men det är mest vad vi tycker. Själva är dom lugna, tutar och väntar eller kör upp på trottoaren för att komma fram. Parkerar gör man där det går att ställa bilen eller vespan. Ingen bryr sig, inte ens trafikpoliserna som man ser ganska ofta och som alltid är i händelsernas centrum.

En annan egenhet med södra Italien är att när man ska in på ett fik eller café så går man till kassan först och betalar. Sedan går man med kvittot och hämtar sin dryck och sedan till nästa ställe där man får sitt tilltugg. Det blir ganska rörigt för oss pensionärer som vill se vad vi ska köpa men det är väl sådant här som är en del av charmen med resor.

Resan var hur som helst mycket trevlig.

Ingvar Anglevik

Foto: Perre Giby